

hem met armen naar ons werken;
derer schapen als ons met heel veel armen
en runderen op ons gemaak. Oh we bij
den Kruken, stroom ze te kribben en te
sissen. God weet wat! wijzende met
hunne handen in de lucht. vliegers! en
we moeten mee onder de bomen. ze
stare met angstig drukkende vliegen
naar de verbandene vliegers die, onhoor-
baar over ons heen zweven, zoo kalen
in de reën, blauwe ~~lucht~~ vreedzaam
licht als waren het de zachte vogels
van gansch de wereld! Opeens... daar
was het... in schrik sluyg door het Giff
onzer poorten, als ze het donnerden, hollen
en, sissen en openbaren der abnorme
hoorden, dat als muziek in onze ooren
klinkt, terwijl we drent: 'hoe, sluy-
er maar op... ze zijn boovlij... we
kruken van onder de wilgen, en de
poorten met bennenden met onrustig
in de lucht puzend, volgen...
Hoe jammer dat ik nu nu bij mijn
gaeden boes met hen gaan vergasten
op in gezond. Rukst, boereetmaal! want
we stam nu geheel in tegenwoordigste
richting van anders; doch met nog een
prekten we ongemerkt van het welk
m'n makker leeft in zacht onder zijn armen;
we gaan van boes tot boes om aard-
appelen.

En nu la ik bedruet!

We komen van in eerste boerenhof
dan onze beschiedene vrees, doch
we hebben meer juist den lijf om

weg te springen: de boes komt met de
schijn gebukt, in breuk zwaaiend,
terwijl hij, ons mischeldt: 'dienen, maar
denkers! We kunnen met anders
denken dan dat het de eigenaar in
der plek roep, waar eenige opgeëinde
er over in een eerste luiden ingesproken
we stappen drie andere boerenhove op;
overal worden we begraft met valsche
lovenche vogen. en overal weten ze in uit-
te leggen (nuttig die uit te luyndredig
en luvual in een rouwheid te zijn) hoe het
komt dat ze er geen hebben, of het eerste
hof hebben ze zelf geen aardoppels gewas,
ze hebben niet veel land, op het andere zijn
er meer dan de helft gewas, en op het laatste
leeft men ze gekallen; het spijt hem al
zies hard de ongelukkele jongeluyen
niet te kunnen gewas maken in alle
vogen bleekert, de valscheid en die zien er
de betrachtung in, maar gans van
ons verlost te zijn.

We lijden wel van de grutste ontbennig
met, we ~~staden~~ wel juist met op verlon-
geren, maar ~~ten~~ toch iedermaal in
ermes (doud weter, die het schone
beeld weyspuelt van in leides avond,
enkel in de beruk! En wat moeten
arme, onbeholpene skumpers, die waerlijk
in nood verkeeren, afzien als ze zoo
met valsche woorden van ieteren hof
als in lout worden weggelooft.

We luiden van in bruppi van 4 kleine
boerenhoven, we stappen er t eerste t joudst
binnen, en, wat gelukt dat om gaede t her

om haars leede, op 't eerste woord
krijgen we onzen zorst vol groene
knollen. To het dan toch water dat
men medelijden en dankbaarheid
niet meest moet zoeken bij de grooten
maar wel bij de minderen.

Werkamer Mees op het werk en kijken
onze opzichters vlak in de ogen.

In 't ruytkeeren ~~baanden~~, door eenige
onbeschadenden, de louten pulen van
de meerschouweningen uitgerukt en de
ijzerdraden afgebrongen, dat valsche
werk verrichten ze dan nog niet in glim:
lach van voldaaning, omdat ze iemand
te kort kunnen doen! Hoe laag is het
zedelijk peil gezonden! En de Duitschers? Ze
kunnen die goed doet kunnen
ze wel, maar als het er op van komt
slechte uitputting te onderwerpen
oh! neen! men kan ze niet beter doen
dan met ongeregeldeheden, waartoe ze
zelf aanhaken, te brengen (niet tegen
hen) maar tegenover anderen en liefst
van al tegenover eigen volk!

Zondag 20 Januari.

Het hant geweldig in mijn hoofd
& klopt in mijn keel en mijn hant is
bevangen. Ik kan er maar niet toe
beluiken of te staan, en nochtan
dag ik nog maar zoo te waken op
mijn stroom; & is alsof miljoenen

spelden gaar mijn lijf onruimevloedend
pruikelen; overal, in hals, keel, hant
beenen en voeten kittelt en jukt het mij
alsof ik de muzelzeste heb. Ik schik van
der dant en met driffige gelygheid drink
ik het fleszige, slykachtige water uit mijn
pauze. Het is avond te voer reeds bij
de andere muskels was rondgegaan, ik
drink, ik drink ---- wel een liter of een peng
en daarna blijft er in mijn mond in
aardachtige duffen en walgenden
smak knijgen ----

Recht over ons kamp ligt er in barenlig
wanneer in pomp; daar heet ik nu
om me een duik te ontsmetten, met
bloote beenen en doort ik ik dus in
den striemen en gaar wind te pompen
te wrijven, te waschen en te plussen; hoe
verkwikkend loopt het afkellende water
over mijn wad, slaatschij, brandende
lijf ---- de heer komt binnen en haat
mij welwillend (!) hoe mijn verdien
reinigingsdienst voort te zetten in ----
in stultige, in schafferye verbroekende
beetmolen, in woederachtige ruand vol
ruyen, in hoop rotte aardappelen en
in waschtel met opimmeren ziedend
de muskels van mijn hadkamer!

Als ~~dan~~ verzezen kom ik uit die spalking
en in heel mijn lijf zit zois denge als
van het van hop het ten met halsen
bedreuen.

Ma de besesep om 1 uur mag ik voort
naar Oudez (Kelders alle aliden, op twee
na, zijn beantwoordend een in oproep
om vrijwillig te gaen werken; degen

geheiligen rustdag geen schenden om
eenige bloedeenten te verdienen!)

Mijn eerste werk is in hotel naar de
stadie gaan opzoeken, waar ik wat
gekocht en een klein veroveren! Ik wil
binnen in in grote zaal waar het
wonderlijk van de "grijze muur". Ze
zitten allen met in grote pot liver, ge-
weykt te smullen aan hun zwart
blond, blond besmeerd met der slykerige
inhand van conserve-dozen, of met
in drie amperidde Suede Kaas of butter;
men zou zeggen dat de Duitske may met
te kort hebben; in alle geval het loek met;
it zijn allen jongeliet may met of nauwelijks
met hun eerste broek, die van hier naar
het front malten om "Die liebe Vaterland",
te verdedigen, en daarom worden ze eerst
goed verkynt om Duerma geducht te woot
Ik kom in de Keender en bevind me binnest
in Anvolp officieren; hi zet me aan tafel;
aan mijn rechterzijde is de muur links de
de tafel zit in dikke Pruis van in officier,
met ook zijn linkerhans in onderofficier,
en vlak voor mij may in onderofficier,
aan may drie andere tafels zitten
officieren in duy Koffie te drinken onder
het rooken eenes Cijar - - -

Men kan het beghreuen der Dussche
Pruis, aan mijn tafel, auzien dat
hij aan de Pruis onderofficieren, de ammelijg
ghint verleent, met een te wogen aan
zitten, de laatste zitten dus met
deezes gezichten als gereed om hun
meester's vucten te dricken.

in Goede groenseluep die ik sedert drie weken
niet meer geroken heb, wordt opgedient;
daarop volgt in g schuul vol aardappels
met in groot, dik "beefsteak". "Zieh wie
Gimmie". Zieh wie Gimmie. Brount de
Pruis gedwang, velt hij in Duitschland
beter gewend was; met een velsche slyen
den officier vleisde beziende, zitten de twee
onderofficieren of gelijke moet te knikken,
oh had men over het tijp van hun neer in
onzechtbaar konwtje geboude, en als was
er in geheimzinnige hand die aan die
konwtjes brok. "Zieh wie Gimmie".!!!
neen, Pruisken, neen, ge zijt er niet,
waarlijk lekkere, goede, rivelsche "beefsteak",
is het, die me aan moeder's smalselijke,
mitgeleene keuten met warmte
doet terug denken.

Ma m'n "beefsteak" in ten warme Kaffie
met in gemyne Cij aar en ik laut de
beide konwtjes officieren achter
mijn hieken.

Ik ga naar de eenvoudige Kerk, de verpers
zijn juist aan gang; en ik bid --- ik
bid voor die miljoenen en nog miljoenen
kruizen die alken vermoorden, ik bid voor
om vriet opdat het geland met den
helschen brand zou komen, ik bid voor
m'n diureale anders en braedel die minne
meer lijden dan ik, ik bid voor mij
zelf en sla m'n smeekeude oogen op
het grote bloedige Kruis dat onga-
getijl voor mij hangt, opdat de grote
en voort versagende lijdes, moeten er
tegen mij may hardere lijdē komen

aangestormd, in sprankeltje van zijn
oneindigsterke lyfzuurheid en verdilting:
leiden mede in mijn hart zijn
lute bullen - - - - -

Opgeleerd heid is buiter, en in in buiterij,
die twee gedruide vriden, ~~kan~~ ^{kan} in het
kleeft met die lichte, sprankelende
katerhadden - - - - -

Dagmen dwaal ik nu wat rond in
het dorpje dat er in veldheid heel lief
moet uitzien, zakt dan af naar
mijnse bouwt, waar ik nu verzuhtend
naar den toekomstigen dag, te sloffen
leg.

Maandag 21 Januari.

Het park (dat is het uitgespreide plein
waar het overloopenmaterieel op halveant)
ligt tussen twee steenwegen: het
heeft een wat 1 a 6 kilometer lengte
of 2 kilometer breedte.

Als men, scheidend van een steenweg,
de grootste en breedste baan van het
park betreedt loopt men in heel eind
tussen twee lichte muren: allemaal
10 meter hoog opengestapelde bedplanten,
dan volgen duizenden en duizenden
verroeste rollen pikdraad van rond
de 30 Kilogr. 1/2 stuk, waarachter
doorangestengelde ijeren staven,
met het onduidelijke gedeelte in vorm
van in veld op het veld in den grond

vast te zetten, en het bovenste boezem
van twee ogen waardoor de prikkel:
dund gekrooken wordt.

Op den breedten weg duopen verscheidene
zijwegen uit; thant ze die lichte in den
koudt ze van huizenbouw opengestapelde
spaarshokken met scherpe punt, aan in
20 meter lange of 20 meter breedte hangen
met duizende en nu duizende nieuwe schep:
pen, spaden, hammers, zagen, prieten en
enz., aan opengestapelde zakt en
waarom vele, veel lederen, die nu en
dreigend oprijzen over kolonnen van graniet,
waarop de tijd geen vat heeft. Thant
ge de rechterzijwegels in den veldvoren
steek ijeren buigen, in den vorm van
in lichte maal, die geen in lichte meer breed
de andere heet 2-3 meter, allen op een:
gestapeld als verscheidene schelpen

Over heel het park liggen, hier en daar
verspreid, met in houterdwal, ijeren huizen:
kens waarin minnie verborgen wordt:
in spoorweg, verbonden met de stakke,
dwaart het park, en langs beide kanten
van den spoorweg, deinder de onafgebroken
heuvels van kiezelsteen en zand, als duiken
Eenrijke lijnen voor kleine waggies dromende
het plein en vertrekken in alle richtingen,
naar de naburige gehuchten of gemeenten
waar e onderhanden opgesteld worden.
De lange planken worden van boven
belegd met in lichte grijze spaarshokken
aan door de velders niet opgemerkt te
worden. Gemiddelt het plein, dat misschien
voor lange jaren den veld grond waar

het opgesteld is het onvruchtbaarheid
doemt, is een modderpuul; wel zijn hier
en daar planten wege aangelegd
doch die verginken alras zonder een
spoor achter te laten -
Het meest werk der opgeëichte bestaat
in het uitleggen & zij zijn plankjes, rollen
pikdraad, cement enz. (onmogelijk te
geven het doel deze dwaze doening)
ofwel met de waggies der boedel, voor
de onderschanden, ijzer, kiezels, cement
en zand, naar te brengen ---
Om 4 uur wordt onze kring opgeroepen
an den naam van vader of moeder
over te geven, want! hoe goed zijn de
Duitse Schoer! / je zullen in verhouding
prekken! Doch dat is maar vlieg
hen die getekend hebben; ik deed dat
niet den Gai ik niet; een vertelt
dat hij de betreffing zien komen
voor hen die niet teekenden (we
waren meest met twee); we
wachten deernedig! --- doch men
heeft ons volstrekt niet rust.

Dinsdag 22 Januari.

Van om 7 uur 's morgens staan we
al aan 't werk. Van 9 uur den dag
mista we niets anders dan den
in keutel spierversterken verpluaten
an iedere handplaat wordt er in beetje
gerust, gezwaamd, gefloten of verteld;

in opgeëichte mit luyes ¹¹ ~~versterkt~~ ver-
heult on dat de Duitse Duur is
zeer wintergevend zwaarte van de goed;
gewilligen kwamen aanbieden: men
vreey namelijk vrijwillige werkliden
voor Turkije!!; der invindinge jongeluy
wrege dien, hij het heeten van het
Konstrukt (waarvan de Korte termijn
binnend beliep 1000. zegge duizend
Mark handgeld, daarbij waren ze ver-
zekerd van in die gloon van 20 Mark
per dag; maar t sprekt van zelf
dat ze invleken afdringen die schone
keel met hij hun schone beloften
Gewoonlijk leed ik niet 2 stotjes, kracht
niet den voldoende voor in welke
gehouders; t is rond den middag an
weer trek ik op met mijn lust. op een
van achter in hemel zucht, verschijnt
de omvangrijke promie van den "baas".
(t is in sootst lidenent, volgen het
schijnt /; hij springt op mij sal,
verspert me den wey en begint te
roepen en te tieren. Ik versta dat
ik die stotjes in plaats van twee
op mijn schouders moet dragen, en
maak rechtsomkeer, doch, de baas me
voorzeker niet betrouwend, gaat met
mij sat van der stapel spierversterkes
--- en hoewel men beweert, en niet
ten onrechte, dat de Duitse valsehe
rukkers zijn en mit hunnen luyen
mond niets dan luyen skarten,
toch had ik er hier een die, misschien
de eenige ondt zoowel mitdoenen,

volstrekt de juiste waarheid heeft gezegd: kennelijk om in derde storkje. ^{ge} is hij gedwongen van te onderscheiden, waarschijnlijk kiezende uit zijn Duitsche woordenboek de schoonste en hoffelijkste beaanningen, waarvoor uit geen juist begrip (ik kan me ook weinig schelen wat hij brabbelt) doch op fester oogen. blint versta ik perschen al zijn gerommel in zinnede die nagenoeg het volgende steekent: "Ge zult voorzeker met schouders met Kopot dragen gij, en juistster kan hij den kamer op den kop van den muur niet staan. beweer nu nog dat de Duitse de waarheid niet zeggen!" ik heb dan "volgem bevelen van boogers die heilich zijn. in derde storkje of mijn ongelukkige schouders getoicht; liek heeft denkt, niet gezegd dat het de eerste en de laatste maal is dat mijn schouders gezegd: nigt worden met drie storkjes. ^{ik} van zoo haast de teven van den boom naar mij niet meer gedeeld staan, eind ik er twee. den gansen dag door. En het innige veldruining kan in mijn s avonds herhaligen dat mijn schouders met "Kopot" gedragen zijn.

Woensdag 23 Januari.

Weer dat ellendige, lastige werk van lewangsken voeren; geen slechtere, onaangename, vernieuwende arbeid op heel

b

het werk te vinden; men zou vrochtbaar zeggen al men de waagjes ziet ballen, dat men ze met weinig moeite voort krijgt; maar van redken wagen ontbreekt er iets, de ruggen zijn ongelijk onregelend, en beleyd met in dikke kort modder.

Maar den onderstand van Kortkeer $2\frac{1}{2}$ - 3 uur ver moeten we, verwozen ~~en~~ en verkleemd den te gewant geladen wagen, verzinkend in den modder, voortdruing, met al de flouwe krachten van ons mityepetta lijf.

En geen handje zullen ze kustiken, de opzitters (een per wangsken voor we met over kruisliggen) als je er een pijnig water en bloedzuigen (spijt het heffige vliegen) om den ongelukkigen wagen bergop te krijgen.

"Is dan voor om allen toch nog in gemene schroonds zich van den gleezenden Kachel te kunnen verwarmen, want we hebben, gelukkiglijk, gerveeg hout in ons bezit.

Terwijl verscheidene andere Kachelte, op den Kachel te Kieken staan, hebben ik en mijn makker om voorraad veldappelen, op en getter om aan te schillen, alle wordt zoo ingeld dat ider op zijne beurt zich het gerveeg van in werk schuivel kan vernthaffen; en binnen de twee dagen is er geen een die er zich niet op verijsteren Kien.

Aardappelen en boonen worden goed. andereingemengeld en om schuivel is bereid; met in dikke snede breed,

beplakt met vel, wordt het alles
sinnestelijk naar binnen gezonden.
in Meester loyde niet meer dan
zijn Duitsch juwe brood; ik ~~gag~~ schenkt
hem in brood van het mijne gezegd
dat ik mochten we zaterdag
verlof geven, doch broied te veel heb;
bij dat gezegde beweer velen dat het nu
nog zaterdag niet zal zijn dat we
zullen magt herstellen. Loo dat
baas zijn! en misnuedig leg ik
me te ruste op in zachte was mijn vuil
en niet goed in geborgen loyde.

Donderdag 24 Januari

Rond 1/2 in den middend voor ik rond
mij in gervep en gekuter. De verlof-
ganger zijn teruggekeerd, mijn vinger
wijshoud, myn sluypdronten Kom ik
gans bij om meens te verneemen; ach!
It ziet er quide alles behalve liefant:
huelingen. Hoe meer bestruigen de
muntreiden, beperkingen worden ge-
druig uitgevaardigd en geen darg
verloft of zonder in kluyfucht inregel
op de jonge mannen die in knepjes
worden weggevoerd.
Hoe ik zoo hard geslagen heb Kan ik
me onbegrijpelijk voorstellen men verdel-
me dat er trecken 11 en 12 met bommen
afgeworpen zijn, dat de knidrailliezen
achter en voor de barak te ratelen
shenden, en onze barak als opgelicht

weid bij de slagen der ofweer knommen en
ik lang zoo rustig te slagen!
Vandaag heb ik nog al in goed werkje aan
de hand; anders niet dan gieren staal,
van 4 tot 5 m. lengte, aangeven, aan
me beide niteriden in hand geworpen
wordt en die dienen om in de onder-
staand geplakt te worden.
Als we avond weer in de barak zijn,
heb ik zoo de Koots, gloeit mijn lijf dat
ik het niet meer Kan mithouden en me
buiten in het gunn weder ga lutan
afkoele.

Mijn heel in rando en heesch, ik en krijg er
geen klunt uit en t is fezen dat ik
dove als ik niet reuend spreek.
Ik ga naar mijn vader en neem er eenige
zaakheid uit om het op te penzelen, wat
is er al in geborgen in die vader, je
beant alle met in goed, zoynuldige,
keerbeminnende mededat voor het
welzijn van haar kind maar
Kan mit denken! En dat zegt meer dat
de dat passende beschrijving het Kun; en
ik denk aan t! Kun — Oh! mocht
ik zaterdag naar Kun — maar
als dat nu niet waar is —
lange, martelende verwachting
voor hen die in brok van hun
erje schaven achterleten in het
beteunde vaderhuis.

Vrijdag 29 Januari.

Wees den grondigen dag izer ploeven -
Oetjje hetzelfde wichtige! Kruislike weder,
dat er toe bijdragen om den zedelijken
mijt may juwender te doen dursken.
hij is langzamer om zich zelf van
sijne slechte dade witte wonsken jorde
ophouden mitgedachte fouten van zijn
slecht-offer ophangt, jers vertellen de
"posten" om altijd hoe men hen overal
beleedigd had, en hoe ze gedwongen
werden gruwelen te plegen door het
schieten der burgers! Maar 't is wel-
reldhervend den Duitsche "Mun Car-
gachossen"! De post die ons nu be-
winkt was vroeger in Riga, en hij
beveert dat daar in bakelget Russische
vrouwen soldaten may vijftig Duitsehe
den Krijg afgesneden had (ze verdienen
allen hetzelfde) en daarom hadden
ze Riga in brand gestoken om het
te straffen!

We komen weer in het Konink, de angst
betrakkt me: 't is nu dat we gaan
weten of we moeten vertrekken of
moeten blijven; 't kan afgeschrikken en
sauer en kan met mezelf over de
saken niet van de dainig ongerustheid;
het slingeren tussen hoop en vrees.

Zeven uur... nieuws... Ach! Jod! Jod!
het nu wees zijn gelijk verleden Vrijdag!
't is on zot te warden! eien Konink nu
mitbazuinen dat we naar in ander

Konink meuten, Dichter bij het front: Ekouwen
ouder dat we naar Freyken verpluust
worden.

Zeven uur en vijf!... en tien... en vijftien, ik
volg angstig de ommescheppend vordende
wijzers op mijn uurwerk!... de deure worden
opengerukt... de taalen!... men alieyter
waakt af of men hen de kleedren door
het lijf wil scheuren... hij rust zich los...
in 'n lange volgend bevens en opengang
den meerd, hij roep: "de volgende meemin
moet naar de Kerkien ook in pres..."
huerschrikkelijk! Die eerste seconden dat
hij in zijn jant nuur zijn popperhe best...
1881, 1882, 1883... 1889!!!... 't Kerk als
aan den grond gerageld luiten mijzelf
van gelust, 't geloof waerdijk dat mijn
hert mit mijn lijf gesprongen is! 't Kerk
ik volg de opgeruktheid maanden, die, sy el-
Kander slauende, elander meesleuend, de
Kerkien gaan het samen, daar is het in
gedrang en gestang, om naar gaant
al de vordige mitichingge gegeven te hebben,
het het opmerken van het pot... en waarna?
alch daarmee worden er gedronken, veel
gedwongen!! En 't kan bedroefd, spijt al mijn
overvoldigend gelust, dat het licht van
in jongsten, may geen 16 jowar, die deur
ook drie groote burrels lichtaren is:
zuwelge! 't was de eerste maal met dat
hij zich hier in de Kerkien Kruen verjelen!
't was in jongen, heen hij door de Duitsehe
van de stadt angedreven werd, met in
opgedachte inborst, may morar juist
van onder moeder's klenigels; dat brooze
hertje was nu in een gestoringen in den

ruiter schied van drift en genot. en
in de aanraking met de rust, ongedelijke
herten was het gehard, en het had zich
gesloten voor alle goed; het zal
nu hart doortoren worden. Ommekeer,
als ze dat hartje dat u juist rein
verliet, zoo bezwaard met tering in
u midden krijgen —

Zoveel te roep de tijd overmilt. liep hij
het wachten voor den haalman, zoo
veel te traag slaapt hij nu voort; en
nu moet leyde ik nu met zoveel
schadje en zoveel mede te ruste als
nu dat in lichtmaal geboren is door
den nacht van mijn Eijden.

Zaterdag 26 Januari

5 uur! Nu een klein. Het is de laatste:
'Oreftchen, Kaffee Rolen', doch in mijn
ooren dreunt het: 'Moorhuis, ~~moorhuis~~.
de bevelen der opzieners die om in rang
stellen, kruisen elkaander, en in mijn
harte wellt er in stemme op: 'Moorhuis,
we schippen door de ultiem onderschelf,
nu over en in mijn binnenste bonst
het gedruig: 'moor huis, moor huis!
We stroomen aan in schuim, in onderschelf,
Kijzel en zand worden ondergemengeld
en met in schuim, omgij de een zijde,
geschoten in in eenheden, met aan varen
in well voor we met twee zweetend
stroom aan te draaien; terwijze Kijzel,
zand en element rondgedraaid worden

in den buik van het machien, danijst. Langs
boven water in, en langs de andere
zijde wordt alles uitgeworpen in den over
van heten, juist voor in den gat-waard voor
het dan naar de onderschelf gevoerd
wordt.

En nu gevoel ik het lorkige werk met dat
we verheffen: het geluid naar hini te mo-
gen gaan sloopt al de moeite op die
in mijn leden slaapt.

11 uur. We mogen terug naar de barak
van de eerste maal preken in zomerstrand
door die werkenlange, gewiste, gewone
wolken; lijkt deze dag in de werken van
lijden.

Geen een die bundaag naar de heetensaf
omrijt! Bij de pomp staat in heel troep
zich te waschen en op te praeten; anders hangt
hier de somberheid in de frischheid als in
dikke drukkende nevel over het Kamp,
en nu met den plezier en opgeruimd-
heid; op ieder wijzen schijnt de lach, jo:
lige woorden doorkruisen de lucht en
ieder loopt nu en weet in ledige nevens
of wel het land uit schotland.

1 1/2 uur. In rang! — We stroomen gereed
per troep — in Duitsche deelt onze
groene farnen uit en seden proef,
vergeeft van in Duitsch die ont het aan
de beplantingsplaats zal leiden, schuivig
we het sombere baraktenkamp uit.

Eenkele vogels schietend schuifelen door
de ~~lucht~~ lichte, aangenaam lucht en
it is alsof ze me kalmte: 'Wees verheugd
zij ook trekt naar uw nest, lijkt wij in.

Zwitsers en jettelands zijn we nu om
1/2 uur in de stadie gemaakt; elchid aan
kamen er nu groepjes opgevocht met ander
in der ontbrek liggende koningen, pal;
we staan in de lange zwaarten van ons
de soeven, reikhalzend naar de
kant van waar de trein moet opdoemen,
te wachten.

2 uur. Nog niets! En onze trein moet hier
kwart voor 2 uur aankomen! We staan
met eenige juist voor het stakingsbouw
om om te beschutten de hegen der schouw
opkomenden, en verscherpte wind, barch
en nu worden we vandaar weggedreven,
en plaatst men om blak om de ontsteking
wind; eenige zitten op in kistje of in
koezack in pijp te rooken, anderen staan
te trampelen van ongeduld en velden
op die trein die hoek nu met kom
wil, eenige zelf sleepe er van onder
om nu een te parken in in ~~herberg~~
rechter de stadie - - - - -

2 1/2 uur. In Gezicht stijgt op: men heeft
in voorkoude in de reit bespeerd, de
parken worden op de schouders geladen,
alle busken onder den zwaren last:
de hoge parken vol andrappels die hier
gaedruiper zijn dan t. h. en ieder is
gereg om de trein stormenderhand in
te nemen - - - - - nu komt hij aan:
geyleden - - - - - doch, o bittere teleurstelling!
we ruigen er niet op: i. c. in veldaten.
trein, en de enkele die er zich wisten
in te wringen worden er door den
sturen bewaker mitgedreven en met

hulpe aan. Ik was in de trein nu
de de richting naar huis instroomt.
i. Wordt of niet en weer stijgt in gezicht op
entendigt weer in in bittere teleurstelling:
i. c. in trein voor 3 reijde, - - - we verdrijs
de zware uren met elkander om ongeduld
te vernemen - - - 4 1/2, 5 uur en niets,
niets! - - - 5 1/2 en nog altijd niets - - -
t. Is om weldadig en wanzinnig te
worden als men bedrukt hoe men den
kortelijken tijd hier zou staan te ver-
lijden, hoe we nog niets gewaard zijn
als men niet of de stand de geliefde wezen
te huis reed zou kunnen omhelzen hebben - -
6 uur. Eindelijk!! Waar komt er in trein
vroechend aangeerd, t. is in bestantrein
met wel derbij het overrij waggons - - -
het tieren uit de trein delgroot het hield
van de op te laden troepen. It is om een weer
gelooft om in geschikte plaats te binden
enkele waggons blijven zorgvuldig
opvolten door de reizigers in hulpe
gezelschap met busken, van de waggons
die voor mij staat wordt de deur
schreiend opengetrokken, terwijl in stem
roepot: "Hier is er nog wel plaats, i. zij
hoek ook opgevocht". We klauteren in
den waggons en de laatste, nu onze
parken kunnen gepast te hebben, wordt
ook van hand gekend. - - - - -
treinend steekt de trein langzaam in
gang, en trage - - - trage, vervolgt hij
dampend en dierend zijn weg, ~~zacht~~
pijnlijk slepend ook best hij een
Kuhariberg op.